

Arrest

nr. 131 216 van 13 oktober 2014
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 25 juni 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies), betekend op 31 mei 2013 aan de verzoekende partij.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 augustus 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DEFYTER, die loco advocaat S. BUYSSE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, werd op 22 april 2008 de vluchtelingenstatus toegekend.

1.2. Op 19 december 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus.

1.3. De verwerende partij nam op 8 april 2013 de beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht van onbeperkte duur.

1.4. Op ongekende datum maar met kennisgeving op 31 mei 2013 neemt de verwerende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod, met als reden:

“In uitvoering van de beslissing van [...] de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie [A. M.], Adviseur wordt aan de genaamde [B.R.K.] [...] Zijn minderjarige kinderen {...}

die allen de nationaliteit politiek vluchteling hebben volgen de administratieve situatie van hun vader. Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 3, eerste lid, 9° van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd. Het inreisverbod geldt niet voor de minderjarige kinderen.

Krachtens artikel 7 eerste lid van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

REDEN VAN DE BESLISSING :

“D 2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

Het wettig verblijf van de betrokkenen is verstreken. Het verblijfsrecht van de betrokkene en zijn minderjarige kinderen werd om redenen van fraude ingetrokken door de Dienst vreemdelingenzaken bij beslissing van 08.04.2013.

D In uitvoering van artikel 7 4/11, § 1, derde lid, van de wet van 15 december van 1980: de beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van VIJF JAAR (maximum vijf jaar) indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokken vreemdeling en zijn minderjarige kinderen werden op 23. 04. 2008 erkend als vluchteling door de Commissaris Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen. De Commissaris heeft deze status ingetrokken op 19. 12. 12 omdat duidelijk geworden was dat de motieven waarop de erkenning werd toegestaan frauduleus waren. Gezien het verblijfsrecht van onbeperkte duur van de man en zijn kinderen hen werd toegekend als een gevolg van de erkenning staat vast dat hun verblijfsrecht rechtsreeks voortvloeit uit de door de man gepleegde fraude bij de asielaanvraag.

Indien hij (zij) dit bevel niet opvolgt, loopt hij (zij) gevaar, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet. (...)

Het bevel om het grondgebied te verlaten vormt de eerste bestreden beslissing. Het inreisverbod is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Uit lezing van artikel 1, 6° en artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet volgt dat de beslissing tot verwijdering, enerzijds, en het inreisverbod, anderzijds, twee afzonderlijke beslissingen betreffen.

Het gegeven dat deze twee beslissingen in éénzelfde document aan verzoeker ter kennis worden gebracht, verandert niets aan deze vaststelling (RvS 18 december 2013, nrs. 225.871 en 225.872).

2.2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker en diens kinderen op 25 februari 2014 vrijwillig zijn vertrokken uit het Rijk.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) werpt ambtshalve een exceptie van onontvankelijkheid op wegens een gebrek aan belang ten aanzien van de beslissing tot verwijdering.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Een verzoekende partij dient aldus blijk te geven van een rechtstreeks belang op ieder ogenblik van de procedure gedurende de behandeling van het annulatieberoep tot de uitspraak daarover.

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Aangezien de beslissing tot verwijdering reeds werd uitgevoerd, kan de verzoeker in principe geen voordeel meer halen uit het ingestelde beroep, in zoverre dit gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

Ter terechtzitting hierop gewezen stelt de raadsman van verzoeker dat hij geen belang meer heeft bij het beroep tegen deze beslissing.

Het beroep tegen de bestreden beslissing tot verwijdering is derhalve onontvankelijk (RvS nr. 89.042, 20 juli 2000).

2.4. Verwerende partij kan echter niet worden gevolgd in haar betoog dat het verzoekschrift in zijn geheel onontvankelijk is bij gebreke aan actueel belang.

Er zijn middelen ontwikkeld in het verzoekschrift die gericht zijn tegen het inreisverbod. De Raad herhaalt dat het inreisverbod een afzonderlijke beslissing vormt. Al gaat het om een verplichting tot het opleggen van een inreisverbod, dit neemt niet weg dat een afzonderlijke beslissing voor het opleggen van een inreisverbod moet worden genomen. Het inreisverbod is volstrekt te scheiden van de beslissing tot verwijdering in die zin dat zij op afzonderlijke motieven is gesteund (RvS 18 december 2013, nrs. 225.871 en 225.872).

Er kan niet worden ontkend dat verzoeker wegens het inreisverbod een nadeel ondervindt daar het inreisverbod nog steeds effecten sorteert en dat een vernietiging ervan aan de verzoeker een tastbaar voordeel verschaft.

3. Onderzoek van het beroep wat het inreisverbod betreft

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van de formele motiveringsplicht, het evenredigheidsbeginsel en van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag).

Hij verschaft onder meer volgende toelichting:

“1/ Overeenkomstig artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna afgekort Vreemdelingenwet) dienen de administratieve beslissingen met redenen omkleed.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schrijven deze verplichtingen evenzeer voor. De bestuurshandelingen moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd en de opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing te grondslag liggen. Zij moet bovendien afdoende zijn.

In casu dient vastgesteld te worden dat het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod niet op een afdoende wijze werd gemotiveerd.

Er wordt immers op geen enkele wijze rekening gehouden met de individuele situatie van verzoeker.

Aangezien het bevel, gepaard gaand met een inreisverbod, de belangen van de kinderen dreigt te schenden, diende de Dienst Vreemdelingenzaken dit element in overweging genomen te hebben.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken rekening heeft gehouden met deze specifieke omstandigheid, dient te blijken uit de bestreden beslissing, hetgeen in casu geenszins het geval is.

21

Het inreisverbod is gebaseerd op artikel 74/11 §1, lid 2 Vreemdelingenwet.

Artikel 74/11 §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd."

In de bestreden beslissing wordt (derde lid) zonder enige afdoende motivering een inreisverbod van 5 jaar, zijnde de maximale termijn, opgelegd. '

Verzoekende partij heeft geen identiteitsfraude gepleegd of valsheid in geschriften. Zijn asiel werd ingetrokken. Dat is iets anders dan fraude plegen.

De duur van het inreisverbod dient echter te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, hetgeen uitdrukkelijk in de wet wordt vermeld;"

3.2. Verzoeker voert de schending aan van artikel 74/11, § 1, eerste lid dat ten tijde van het nemen van de beslissing luidt:

"§1.

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

In de bestreden beslissing die het inreisverbod betreft, wordt uiteengezet dat verzoeker zijn verblijfsrecht van onbeperkte duur op een frauduleuze wijze heeft verkregen en dat door deze fraude de toekenning van de vluchtelingenstatus diende ingetrokken te worden door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Dit is correct en vindt steun in het administratief dossier. Tevens wordt uiteengezet dat verzoeker een inreisverbod van vijf jaar wordt opgelegd in uitvoering van artikel 74/11, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet (bedoeld wordt vierde lid), omdat hij fraude heeft gepleegd of onwettige middelen heeft gebruikt. Frauduleus handelen impliceert een bedreiging voor de openbare orde. Er wordt in de bestreden beslissing weliswaar uiteengezet op welke wijze verzoeker fraude heeft gepleegd maar nergens wordt uiteengezet waarom aan verzoeker een inreisverbod van de maximale duur van vijf jaar wordt opgelegd in uitvoering van artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet. Evenwel, anders dan verweerder in de nota met opmerkingen voorhoudt, impliceert het verplicht opleggen van een inreisverbod niet dat daarbij ook de maximumtermijn van vijf jaar moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkel voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn (RvS 18 december 2013, nrs. 225.871 en 225.872). Het eerste lid van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet vereist dat de verwerende partij bij het nemen van een inreisverbod rekening houdt met de specifieke omstandigheden van de zaak, wat in casu ontbreekt (RvS 26 juni 2013, nr.227. 898; RvS 26 juni 2013, nr.227. 900). Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb L 24

december 2008, afl. 348s 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *"De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert" (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001,23)."*

In casu stelt de Raad evenwel vast dat in de bestreden beslissing niets wordt gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod gegeven aan verzoeker maar niet aan diens kinderen. In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van vijf jaar. Waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet. Verweerder geeft in de nota uitleg betreffende een aantal specifieke omstandigheden waaronder het schoollopen van de kinderen, de afwenteling van de verantwoordelijkheid van de ouders op de overheid, maar deze beschouwingen vormen een a posteriori motivering. Zoals verzoeker terecht aanvoert, blijkt noch in de beslissing noch in het administratief dossier enige afweging of onderzoek dat betrekking heeft op de specifieke omstandigheden van verzoeker. De Raad dient vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van vijf jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld heeft.

Een schending van de motiveringsplicht wordt aangenomen wat de beslissing houdende een inreisverbod betreft, daar verweerder niet kan volstaan met de enkele verwijzing naar artikel 74/11, § 1, eerste en derde lid van de vreemdelingenwet. De grief die stelt dat zonder enige afdoende motivering de maximale duur van het inreisverbod bepaald wordt op vijf jaar, is terecht.

Artikel 74/11, § 1, eerste lid en vierde lid in samenlezing met de motiveringsplicht is geschonden. In die mate is het middel gegrond en dienen de overige onderdelen niet te worden beantwoord.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft.

Artikel 2

De beslissing inzake het inreisverbod wordt vernietigd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN